

10/10/84

Ο Πάλ Νιούμαν και η Εύα Σπάρταν στην αυλή του «Τό θροιστόν» τον γιορτίσμη τὸ 1963

Αστέρια και ταινίες Πάλ Νιούμαν ὁ ἀδικημένος τοῦ «Όσκαρ»;

Ἐξ φορές υποψήφιος
ἀλλὰ οὔτε μιὰ νικητὴς

Είναι πολύ δύσκολο να αισθανθεί κανείς λύπη για τὸν Πάλ Νιούμαν και αὐτὸ ἀκόμη και ἂν σκεφτεί κανεὶς ὅτι ποτὲ δὲν τιμηθῆκε μὲ βραβεῖο Όσκαρ παρ' ὅλα πὸν πέντε ἢ ἕξι φορές ἦταν σημαντικὸς υποψήφιος ἀλλὰ χωρὶς νὰ φτάσει στὴν τελικὴ θράβεση. Τὸν ἐπόμενον χρόνον ὁ Νιούμαν θὰ ἔχει μπει στὰ 60 του χρόνια και οἱ πιθανότητες νὰ κερδίσει ἓνα Όσκαρ μικραίνουν ὅλα και περισσότερο.

Παρὰ τὰ γκριζὰ του μαλλιά και τὶς γραμμὲς γύρω ἀπὸ τὰ παϊνῶστα και ἄρτια γαλλὰ μάτια του ὁ Νιούμαν παραμένει ἀρρενωπὸς και ἑλκυστικὸς. Σίγουρα ἦταν γεννημένος νὰ εἶναι ἠθοποιός, νὰ γίνει στὰρ και δυστυχῶς νὰ γίνει και σούπερ στὰρ. Καὶ τὸ δυστυχῶς ἵσχυε διότι μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο δίνονται και οἱ δυνατότητες ἀλλὰ και τὸ μέγεθος τῆς μὴ ἐπιτυχίας του στὸ Όσκαρ.

Τώρα ὁ Νιούμαν δὲν περιορίζεται νὰ θρῖσκειται μπροστὰ στὴν κῆμα και νὰ πρωταγωνιστεῖ ἀλλὰ προχώρησε στὸ νὰ παῖρε θέση πῶς ἀπὸ τὴν κῆμα, δηλαδὴ νὰ γίνει σκηνοθέτης, ἢ νὰ καθῆται μπροστὰ σὲ μιὰ γραφομηχανή και νὰ γίνει σεναριογράφος. Στὶς δραστηριότητές του αὐτὸς οφείλεται τὰ φιλμ «Χάρυ και γιός», ποῦ ἔδειξε ὅτι μὴ μὲν ἔχει ἱκανότητες ὁ Νιούμαν ἀλλὰ σίγουρα δὲν ἔχει τὴν προσωπικότητα ἑνὸς Ορανον Γουέλλες που μπορούσε νὰ δημιουργήσει μιὰ ταινία ἐπὶ ὅλο τῆς φάσμα.

Εἶπε ὅτι εἶναι δύσκολο νὰ αισθανθεῖ κανεὶς λύπη γι' αὐτὸν τὸν ἠθοποιό. Ομορφος, πλούσιος, ἔμπιστος, ἐπιτυχημένος, ἔχει δημιουργήσει μιὰ καριέρα, παρὰ τὶς κάποιες ἀποτυχίες, που περιλαμβάνει και ταινίες οφειλόμενες μὲ δικὴ του θαυμασιὰ ἐπιδόσεις, φυσικὰ ἔχει νὰ συναγαχθεῖ ταλέντα και προσωπικότητες ἀντὸν Σπένσερ Τρέσιου, τὸν Μάρλον Μπρόντο, τὸν Ζάν Γκαμπιέν, τὸν Τζέιμς Μάιλσον, τὸν Ράφλ Ρίτσαρντσον και ἄλλες προσωπικότητες τῆς σκηνῆς και τῆς ἀδῶνης που κάνουν δύσκολη τὴν διάκριση ἐνῶς ὀπουοῦδητος νέου. Δυστυχῶς ὁ Πάλ Νιούμαν δὲν ἔφτασε ποτὲ στὰ ὕψος τῶν ὑπερκριτικῶν δυνατοτήτων τῶν ἠθοποιῶν ποῦ ἀναβεῖθησαν παρῶσαν και, κατὰ πάσα

Συνομιλία μὲ τὸν δημοφιλεῖ συνθέτη Μίμης Πλέσσας: Σὲ χαμηλὴ στιγμή βρίσκεται τὸ ἑλληνικὸ τραγουδι

«Και ἂν μὲ φωνάξουν, θὰ τοὺς πῶ πῶς διορθώνεται τὸ φεστιβάλ τραγουδίου»

Ἐχοντας μιὰ θητεία δεκαετιῶν στὴν ἑλληνικὴ ἐλαφρὰ μουσική και στὸ ἑλληνικὸ τραγοῦδι, μιὰ καριέρα ἀμέτρητων ἐπιτυχιῶν, ἀλλὰ και μιὰ εὐρύτερη προσφορά αὐτῶν χρόνων αὐτῶν, ὁ Μίμης Πλέσσας ἀποτελεῖ ἀπὸ τὶς σημαντικότερες φυσιογνωμίες τῆς πολιτισμικῆς μας ζωῆς, ἓνα ὄνομα διάσημο στὴν Ελλάδα και γνωστὸ στὸ ἐξωτερικὸ.

Οἱ ἐκπομπές του στὸ ραδιόφωνο και, ἄργότερα στὴν τηλεόραση, ἦταν πάντα ἀεισηρόσκετες, τὰ τραγοῦδια του, ἡ μουσική του γιὰ θεατρικὰ ἔργα και περισσότερο γιὰ κινηματογραφικὰ ταινίες και οἱ πρόσφατες προσπάθειές του γιὰ μεγαλύτερες συνθέσεις, ὅπως ἡ ὄπερά του «Ορφέας και Εὐρυδική» που παίχτηκε τὸ καλοκαίρι, ἀποτελοῦν τοὺς πολλὰ πλοῦς τρόπους καλλιτεχνικῆς και παιδαγωγικῆς ἐκφράσεως του.

Τὸν καιρὸ αὐτὸ βρέθηκε ὁ κ. Πλέσσας στὴν Θεσσαλονίκη, μὲ τὴν εὐκαιρία τοῦ κινηματογραφικοῦ φεστιβάλ, και εἰχαμε τὴν εὐκαιρία νὰ συζητήσουμε μαζί του σχετικὰ μὲ θέματα τοῦ ἑλληνικοῦ τραγουδίου.

Τὸ τραγοῦδι τώρα

Ἡ αὐχλήτῆσή μας ἐκκίνησε ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ ἑλληνικὸ τραγοῦδι, τὰ σημερινὰ πρόσωπά του. Τὸ πρῶτο ἐρώτημα ἦταν:

—Ποῦ μπορούμε νὰ παῖμε ὅτι θρῖσκειται σήμερα τὸ ἑλληνικὸ τραγοῦδι ἀπὸ ἀποψη μορφῶν και τόσεων;

—Θὰ ἔλεγα ὅτι ὑπάρχουν τρεῖς κατηγορίες. Ἡ μιὰ εἶναι αὐτὴ που παῖει νὰ μιμηθεῖ τὸ ξένο τραγοῦδι γιὰ νὰ ζήσει. Οἱ νεοὶ ἀκούν και ἀγαποῦν τοὺς ξένους ἴσους και χωρὶς συνθησιές οἱ αὐτῆς. Τὴν ἀνάφεση πρῶτη γιὰ τὸν μουσικὸ τὸ μέσο μαζικῆς ἐνημέρωσης, που ἔπρεπε νὰ δίνουν μάχη γιὰ τὴν ἑλληνικὴ μουσική, χρησιμοποιοῦν κατὰ 70% ξένα προϊόντα, ἐνῶ παράγουν μὲ τρόπο πρόχειρο τὸ ὑπόλοιπο 30% μὲ ἑλληνικὴ παραγωγή που, ὅπως εἴπαμε παραπάνω, ἓνα μέρος τῆς εἶναι ἐπιρροασμένη ἀπὸ τὴν ἑνῆ. Μιὰ δεύτερη κατηγορία εἶναι αὐτὴ που προσπαθεῖ μὲ πείσμα νὰ κρατήσει τὸν ἑλληνικὸ πρόσωπο. Δυστυχῶς ἡ μισή προσπαθεῖ πᾶσι χαμερὴν γιὰ οἱ μοῖαι μόνον νοσταλγοὶ τῆς προηγούμενης εἰκοστοετίας, μιμουμένοι, και ἄλλοι μοῖαι ἀναποσσοῦν τραγοῦδι τὴν παράδοσιν.

—Ποιά περίοδος τοῦ ἑλληνικοῦ τραγοῦδίου, στὰ μετοπολεμικὰ χρόνια, ἦταν ἡ καλύτερη;

—Ἡ περίοδος 1960-1970. Γιατὶ ἀρχισε ἡ προσπάθεια γιὰ μιὰ ταυτότητα, ἡ προσπάθεια ποῦ κάναμε ὅλοι μας, γιὰ νὰ ἀδῆρησοῦμε ἐξέφραση. Ο Κατζίδης, ὁ Θεοδωρόκης, ἐνῶ, ὁ Σαρχόκος, ὁ Λοῖζος, ὁ Σπανός, ὁ Σαβθόπουλος, ἀνεξάρτητα ἀπὸ που ἔκινάει ὁ καθένας, ποῦ σύστημα

οἱ μιμητὲς και ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς οἱ ταλαντοῦχοι που δὲν συνεχίζουν και δὲ ἐξελίσσονται τὸ εἶδος ποῦ ὑπηρετοῦν, και οἱ ἀτάλαντοι που δυστυχῶς εἶναι οἱ περισσότεροι και που θάβουν νὰ πῶσαν ὅτι εἶναι ποῦ ὑπηρετοῦν, συσσωρεύονται τεχνήματα που τὸ μόνον που τὰ χαρακτηρίζει εἶναι ἡ μιμηση.

Ἐνα φεστιβάλ

Τὰ φεστιβάλ ἑλληνικοῦ τραγουδίου, που ὀργανώσαν ἐδῶ και δύο δεκαετίες ἡ Διεθνὴς Ἐκθεση Θεσσα-

λονίκης, δὲν πᾶσι καθόλου καλά. Ὑπάρχει μιὰ ἐπικίνδυνη κατωδία ποῦ μὴ θάβει ὅλους. Καὶ ὅλοι μας ἀναρωτιόμαστε τί πρέπει νὰ γίνει γιὰ νὰ σωθεῖ ἡ ἐκδήλωσις αὐτή. Ρωτήσαμε τὸ κ. Πλέσσα:

—Τί θὰ μπορούσε νὰ γίνει γιὰ νὰ γίνει καλύτερο τὸ φεστιβάλ ἑλληνικοῦ τραγουδίου τῆς Θεσσαλονίκης;

—Ὅπως θυμάσαι εἶμαι ὁ ἰδρυτὴς αὐτοῦ ποῦ φεστιβάλ και εἶναι ὅπως ἡ μοναδικὴ περίπτωση στὴν καριέρα μου που τὸ φεστιβάλ νὰ ντῆρησοι γιὰ και πὸν ἐκκίνησα. Εφτασε μὴ μὴν εἶναι φεστιβάλ νὰ μὴ θάβηται τοὺς νέους ἀνθρώπους οὐσιαστικὰ, νὰ ἀποπροσανατολίζε οὗτους που ἔχουν ἀκόμη ἐλπίδες, και, τὸ χειρότερο ἀπὸ ὅλα νὰ εἶναι τὴν ψευδαίσθησι και τὴν αἴρησι ὅτι ἐξακολουθεῖ νὰ συμβάλλει στὸ ἑλληνικὸ τραγοῦδι.

σα χρόνια, που μοιράζονται ἀφειδίως χρήματα σὲ ὅλους ὅσους συμπεριέχονται, ἀσυνυμνησμένοι θυμῶνται τὶς 800 δραχμὲς που ἔδωσα γιὰ τὶς καρτέλες που θὰ καθῶν ἡ ὄρχηστρα, και που ἔπαυσε ἐνοχληστικὰ ποῦ προσφέρωμε δωρεάν, ποῦ θὰ δημόβουν ἀνθρώπων που δὲν πληροῦνταν και τὰ χρήματα τῶν θρῖσθειν πῆγαν στὸν καινὸ κορβανὰ γιὰ νὰ ὀργανωθεῖ τὸ ἐπόμενο φεστιβάλ. Εἶναι νὰ μὴ θυμῶνται μὲ πικρά τὸ ὅτι στὸ τρίτο φεστιβάλ, ὅταν μεταφέρθηκε στὸ Παλιὸ γνὲ Σπάρ, και ὑπῆρχαν λεφτὰ, ἡ Διεθνὴς Ἐκθεση Θεσσαλονίκης ἔχασε τὴν ἑλληνικὴ μουσικὴ ἐταιρεία και θέλησε νὰ κάνει τὸ φεστιβάλ μόνη τῆς ἡ μὲ ἄλλους;

—Καὶ ὁ Μίμης Πλέσσας συνέχισε τὴν ἀναφορὰ του στὸ φεστιβάλ τραγοῦδίου ὡς ἔξης:

—Γιὰ νὰ ποῦμε και τὸν στροβὸ τὸ δικό, καθὲ θεσιμὸς ἔχει τὸ νῆα του, τὴν ἠριμότητά του και τὰ γραπτά του. Εγὼ πιστεύω ὅτι οἱ οικονομικὲς δυνατοτήτες τῆς ΔΕΘ σήμερα τῆς ἐπιτρέπουν νὰ διοργανώσῃ ἓνα φεστιβάλ σὲ ἐπίπεδο πολὺ ὑψηλότερο και μὲ διενέστερη ἀπήχησι, ἓνα φεστιβάλ ποῦ νὰ ἐμπεριέχει τὴν ἑλληνικὴ ἡμέρα και νὰ ἐκχωρήσει τὴν διδῶσθι τῆς γιὰ νὰ βοηθήσει νέους δημιουργοὺς και τὶς προσετιμῶνες τόσεις. Καὶ ἐπειδὴ αὐτὸ θέλει δύο χρόνια προετοιμασίας, θὰ πρέπει τὸ χρόνο και ἐνῶ ὅλοι οἱ θρῖσθειν μὲν ὄλων τῶν χρόνων θὰ ἔρχονταν σὲ ἓνα «γκλά», νὰ ἀναγγελοῦνται μιὰ διασποραστὴ γιὰ νὰ ἐκκίνησῃ τὸ πρῶτο φεστιβάλ, ποῦ ἂν ποτὲ μὲ ρωτήσουν θὰ τοὺς πῶ πῶς γίνεται. Ἡ ΔΕΘ και ὁ δήμος Θεσσαλονίκης εἶναι αἰσχροῦ ὅτι ἔχουν και τὰ χρήματα και τὴν ὀργάνωσιν. Γιὸ νὰ γίνει, ὅμως, ἓνα τέτοιο φεστιβάλ χρειάζονται ἐκείνου ποῦ ἔχουν τὶς εἰδικὲς γνώσεις, ἀλλὰ, και τὸ σπουδαϊότερο, γνῶσιν οἱ ὄλων τὸν κόσμο ἀντὸν ὄνομα. Κι ὅταν λέει «δύο χρόνια», πιστεύω ὅτι θὰ πρέπει νὰ ἔρθει πρῶτα-πρῶτα ἓνα εἰδικὸς ποῦ θὰ μελετήσῃ τὴν ἑλλάδα τὸ φεστιβάλ, γιὰ νὰ ἐπισημοποιεῖ σωστὰ τὰ ὄρια αὐτὰ τεχνικὰ ἀποψη, ὡστε τὸ φεστιβάλ νὰ μπει νὰ συνδεθεῖ μὲ τὴν «Γουορλντ» και τὴν «Ἰντερβίζιον».

Ἡ δημιουργία

κὸ γῶρος: —Θὰ ἔθελα νὰ πᾶ ὅτι εἶναι καιρὸς, οἱ κρῖτικὰ φορεῖς νὰ δώσουν στὸν μουσικὸ δημιουργὸ τὴν θέση ποῦ τοῦ ἔδειξε. Ἀμέτρητες φορές και ἀπὸ διάφορες ἐπιτροπὲς ἐπισημῶναι τὴν ἐλλειψη τῆς ἰδιαίτερης μέριμνας ποῦ θὰ ἐπέθετε τὸν ἑλληνα συνθέτη στὰ ἑλληνικὰ ἔργα. Ὅλοι οἱ συνάδελφοι μας, ἀνὰ τὸν κόσμο, ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποῦ θὰ καθιερωθῶν, ζοῦν ὅπο τὶς παραγγελίες που οἱ κρῖτικὰ φορεῖς τοὺς ζητοῦν γιὰ νὰ πῶσαν ὅπως τὴν δημιουργία τους. Εδῶ τὰ κρῖτικὰ θέατρα, ἡ λυρικὴ σκηνή, ἡ ραδιοφωνία και ἡ τηλεόραση ἐξακολουθοῦν και σὲ ἑλληνικὰ ἔργα νὰ θεωροῦν θεμιτὴ τὴν μουσικὴ ἐπιμείλεια, δηλαδὴ τὴν εἰς ἐπίπεδο ἱσλοπῆ τῆς διεθνούς πνευματικῆς ἀξίας. Καὶ εἶναι τόσο ἀπλοῦ. Δυὸ ἀράδες γράμματα και λίγη τυπογραφικὴ μελάνη ποῦ θὰ λεί πᾶς τὸ ἔργο δὲν εἶναι ἑλληνικὸ και δὲν δικαιούται τῆς κρῖτικῆς εὐνοίας ἂν δὲν μετεχει ἑλληνας μουσικός.

Αὐτὸ γιὰ τοὺς ἑλλῆνες συνθέτες. Ρωτοῦμε τὸν κ. Πλέσσα γιὰ τὸν συνθέτη Πλέσσα και τὴν δουλειά ποῦ ἐτοιμάζει.

—Ἐχω στὸ σκορὰ μιὰ ὀνδολογιμένη παρουσίασι τῆς ἑλληνικῆς μουσικῆς που προκρίνεται γιὰ τὴν κῆμα, σὲ μορφὴ ρεσιτᾶ, σὲ μιὰ δουλειὰ ἀπὸ ἀμερικανικοὶ και ευρωπαϊκοὶ πανεπιστήμια, ἀλλὰ και ὁ ἑλληνας πόλις. Αὐτὸ θὰ γίνει στὸ διάστημα γιὰ τὸν Νοεμβριον μέχρι τὸν Μάιο. Γιὰ τὴν ὄπερά μου «Ορφέας και Εὐρυδική» ἔθελα νὰ ὑπάρξει διεθνὴς και διοικητικὴς, μιὰ και οἱ κρῖτικὲς ἦταν διδωραμεικῆς. Θὸ ἔθελα ἐπισης νὰ γίνει τελεπισκοπικὴ και κινηματογραφικὴ παρουσίασι τῆς, ἀλλὰ ἐκεῖ τὰ πράγματα εἶναι πῶς δύσκολα.

—Καὶ ἀπὸ ἀποψη συνθετικῶ ἔργου,

—Γιὰ τὴν ὄρα δουλειὰ ἓνα δρατήριο μὲ τὸν τίτλο «Αποκαθήλων» σὲ στιχοὺς Κώστα Κινδύνου, μὲ πρασιτικὴ νὰ νὰ παρουσιασθῶν τὸν Νοεμβριον τοῦ 1985, τὴν ἐπέτιπο τὸ πολυτεχνεῖο. Καὶ ἔθελα, ὑπάρχει πάντα δουλειὰ γιὰ τηλεόραση, ραδιόφωνο και θέατρο.

Ὁ Μίμης Πλέσσας πάντοτε ἀκούστος και πάντα δημιουργικός, ὅπως ἀπὸ τὰ προσηλαμικὰ χρόνια, ὅπο τὶς πῶτες του ἐμ-

Τὰ νέα
βιβλία

Αντὴν Κωτῖδη, «Γιὰ τὸν Παρθέν»

Ἡ προσωπικότητα και οἱ περιπέτειες τοῦ θίου τοῦ ζωγράφου Κώστα Παρθένου εἶναι τὸ ἀντικείμενον τοῦ βιβλίου αὐτοῦ ποῦ ἀποτελεῖται ἀπὸ μικρὲς ἐνότητες, μὰ ἀφιερωμένη στὴν ζωὴ τοῦ ζωγράφου, κυρίως γιὰ τὴν διερεύνησιν τῶν ἰδιαίτερων συνθηκῶν τῆς και γιὰ τὴν τραγικὴ κατάληξί τῆς, μιὰ ἄλλη ἀφιερωμένη στὴν προσφορά τοῦ Παρθένου ὡς καθηγητὴ στὴν σχολὴ καλῶν τεχνῶν και μιὰ τρίτη μὲ παρατηρήσεις γιὰ τὸ ἔργο τοῦ ζωγράφου. Ὡστόσο τὸ μεγαλύτερο τμήμα τοῦ βιβλίου περιλαμβάνει σειρά συνεντεύξεων μὲ μαθητὲς τοῦ Παρθένου, ἠλικιωμένους πᾶ, που δίνουν τὶς μαρτυρίες του τόσο γιὰ τὴν προσφορά τοῦ καθηγητῆ Παρθένου, ὡς και γιὰ αἰτίες ἢ τὰ φαινόμενα τῶν ψυχολογικῶν καταστάσεων και τοῦ τέλους τοῦ ζωγράφου, σὲ συνδυασμὸ μὲ τὸ οἰκονομικὸ ποῦ περιβάλλον ἢ μὲ τὸ περιβάλλον τῆς σχολῆς. Εἶται τὸ βιβλίο τοῦ κ. Κωτῖδη εἶναι μιὰ χρήσιμη συμβολὴ στὴν διερεύνησιν πᾶ ποῦ τὸ ἀνθρώπου Παρθένου, χωρὶς νὰ ἀσχολεῖται μὲ τὴν παρουσίασι ἢ τὴν ὀποτίμησι ποῦ ἔργου του.

Ἀλιση, «Δίψα γιὰ ἀέρα, λευτεριά»

Ἡ Ἀλιση, ἡ κόρη τῆς Κυθῆλης, ποῦ ἐξακολουθεῖ μὲ πάθος τὴν θεατρικὴν τῆς δραστηριότητα, δίνει στὸ βιβλίο αὐτὸ τὶς ἀναμνήσεις τῆς ἀπὸ τὴν φυγὴ τῆς στὴν Ἀμερική μετὰ τὴν δικτατορία Μεταξᾶ (τὴν «αὐτοεξορία» τῆς) και τῆς προσπάθειάς τῆς νὰ ἐπιβίωσῃ ἐπαγγελματικὰ στὸ δύσκολο γιὰ τοὺς ξένους Μπρόντγουο. Ἡ Ἀλιση ἀφηγεῖται τὴν προσωπικὴ τῆς ἱστορία παίρνοντας τὸ ψευδὸνυμο Ἀλκίστη (εἶναι θυσιολογικὴ ἢ ἐπιλοχί) και τὴν ὀνηγεῖται μὲ ἀνεση και προπαθήσει μὲ τὴν αἰσθησι τῆς ἀλήθειας. Εἶται τὸ βιβλίο τῆς Ἀλικῆς εἶναι ἓνα ὀνδολογικὸ ψυχῆ σ' ἓναν κόσμο ὄνιστος, ὄπου ἡ ἀκρίση τῆς ἐπιτυχίας ὀνηγεῖται ὡς οὐκείες και οὐνασθήματα που ὀδειξε νὰ τὶς διατυπώσῃ κανεὶς. (Ἐκδόσεις Καστανιώτη).

Μάνου Βαλοαοίτη, «Ἡ δολοφονία»

Τὸ βιβλίο αὐτὸ ἔχει ἐκδοθεῖ πολλοτέρη. Τῶς οἱ κομμουνιστῆς ἦταν μιὰ ἀμυδρὰ σκιά στὸν ὀρίζοντα. Σήμερα τὰ φελλοστολογικὰ μέρη μὲς ἔχει φῶσαν ποῦ μὴ ἔχει ἐκπερῆσει. Στὴν «δολοφονία» ἔχουμε τὸν ἀγῶνα ὡς φυσιολογικὸ ἐπέταρο ποῦ ἓναν μηχανικὸ ἐγκέφαλο, και ὁ ἀγῶνας ἀνάς γίνεται ὀκμή χειρότερος καθὼς μελεκοῦνται τὰ πρόσωπα μὲ τὴν εἰσάθησιν τοῦ ἀνθρώπου «ἀντι-ἐγκέφαλον», ποῦ συμβαλλεῖται ἀπὸ τὸ τέλος. Στὴν ὄψη, λοιπὸν, τῆς ἀνθρώπινης ἐξουσίας συμβαίνου και τραγικὰ και κομικὰ πράγματα, ἐνῶ δὲν λείπει ἡ νοσταλγία τοῦ παρελθόντος. Τὸ βιβλίο τοῦ κ. Βαλοαοίτη εἶναι μιὰ φουτουριστικὴ μπλάνη μὲ ἀπροσδοκῆτο τέλος. (Ἐκδόσεις «Θεμέλιον»)

Ναταλία Γαίνζμποργκ,

Ναταλία Γαίνζμποργκ, ἡ ἀντικείμενον τοῦ βιβλίου αὐτοῦ ποῦ ἀποτελεῖται ἀπὸ μικρὲς ἐνότητες, μὰ ἀφιερωμένη στὴν ζωὴ τοῦ ζωγράφου, κυρίως γιὰ τὴν διερεύνησιν τῶν ἰδιαίτερων συνθηκῶν τῆς και γιὰ τὴν τραγικὴ κατάληξί τῆς, μιὰ ἄλλη ἀφιερωμένη στὴν προσφορά τοῦ Παρθένου ὡς καθηγητῆ στὴν σχολὴ καλῶν τεχνῶν και μιὰ τρίτη μὲ παρατηρήσεις γιὰ τὸ ἔργο τοῦ ζωγράφου. Ὡστόσο τὸ μεγαλύτερο τμήμα τοῦ βιβλίου περιλαμβάνει σειρά συνεντεύξεων μὲ μαθητὲς τοῦ Παρθένου, ἠλικιωμένους πᾶ, που δίνουν τὶς μαρτυρίες του τόσο γιὰ τὴν προσφορά τοῦ καθηγητῆ Παρθένου, ὡς και γιὰ αἰτίες ἢ τὰ φαινόμενα τῶν ψυχολογικῶν καταστάσεων και τοῦ τέλους τοῦ ζωγράφου, σὲ συνδυασμὸ μὲ τὸ οἰκονομικὸ ποῦ περιβάλλον ἢ μὲ τὸ περιβάλλον τῆς σχολῆς. Εἶται τὸ βιβλίο τοῦ κ. Κωτῖδη εἶναι μιὰ χρήσιμη συμβολὴ στὴν διερεύνησιν πᾶ ποῦ τὸ ἀνθρώπου Παρθένου, χωρὶς νὰ ἀσχολεῖται μὲ τὴν παρουσίασι ἢ τὴν ὀποτίμησι ποῦ ἔργου του.

Τζέιμς Μόισον, τον Ράλφ Ρισσάρτον και άλλες προσωπικότητες της σκηνής και τις θρόνους που κάνουν δύσκολη την διακρίση όποιουδήποτε νέου.

Δυστυχώς ο Πάλ Νιούμαν δεν έφτασε ποτέ στο ύψος των υποκριτικών δυνατοτήτων των ηθοποιών που αναφέρθηκαν παραπάνω και, κατά πάσα πιθανότητα δεν θα φτάσει ποτέ. Μάλιστα θα μπορούσε να πει κανείς ότι η πορεία του Νιούμαν στις ταινίες του παρουσιάζει μια φθίνουσα γραμμή στον άφορο στην απόδοσή του. Ακόμη και στο φιλμ «Επιμηρορία» που ολογοιούμενες ήταν μία επιτυχία ή ακριβώς Τζέιμς Μόισον έφερτε βραβιά πάνω στον Νιούμαν. Ο Νιούμαν πιστεύει ότι οι μεγαλύτερες επιτυχίες του βρίσκονται σε ταινίες «πνευματικού» περιεχομένου. Ωστόσο με ακνηστές αυτές της μορφής έδωσε ταινίες που δεν πέτυχαν πολλά πράγματα.

ΜΕΡΙΚΕΣ ΤΑΙΝΙΕΣ ΤΟΥ

Αντίθετα στις καλύτερες ταινίες του, όπως στα φιλμ «Χάσελν» έδωσε μία πάρα πολύ ωραία ερμηνεία με ακνηστέτη τον Ρομπερτ Ροσσέν και μάλιστα διεκδικήσε τότε (1961) το Όσκαρ το οποίο όμως έχασε από τον Μαξμίλιαν ΣΞΛ που έπαιε στην ταινία «Η δική της Νυμφεύβραση».

Άλλες ταινίες της «μέσης» περιόδου της καριέρας του Πάλ Νιούμαν που σημειώσαν πραγματικά επιτυχία ήταν οι «Χουντ», «Όμπρε» και «Ο Λιούκ με το ψυχρό χέρι». Αντίθετα δεν ήταν καλές οι ταινίες «Πύργος της Κολοσσας» ούτε μπορεί να καυχηθεί ο Πάλ Νιούμαν για τη συμμετοχή του στα φιλμ «Οι δύο Λπάτες».

Ο Νιούμαν προφανώς, βρίσκεται σε ένα σταυροδρόμι της καριέρας του. Το πρόβλημα είναι αν θα παραμείνει ένας «Εκλεκτικός» πρωταγωνιστής ή αν θα προαχθεί σε επιτυχημένο ακνηστέτη. Με την ταινία του «Χάρυ και οι δύο προσόψεις» να πετύχει και τα δύο πράγματα.

Αξίζει να αναφέρει κανείς τις δεξ περιπτώσεις όπου ο Πάλ Νιούμαν ήταν υποψήφιος για Όσκαρ αλλά τελικά νικήθηκε. Έτσι, το 1958 ήταν υποψήφιος με την «Λυσοσμένη γάτα». Τελικά το βραβείο πήρε ο Ντένιελ Νίβεν για το «Χωριστά τραπεζία». Το 1961 ήταν πάλι υποψήφιος με το «Χάσελν» όποτε τον νίκησε ο Μαξμίλιαν ΣΞΛ. Το 1963 ήταν για τρίτη φορά υποψήφιος με το φιλμ «Χουντ» αλλά νικήτης αποδείχθηκε ο Σίντνεϋ Πουατίε. Το 1967 ο Πάλ Νιούμαν διεκδικούσε το βραβείο με το φιλμ «Ο Λιούκ με το ψυχρό χέρι» αλλά το βραβείο το πήρε ο Ρόντ Στάιγκερ με την «Ιστορία ενός εγκλήματος». Το 1981 πάλι υποψήφιος για Όσκαρ με το φιλμ «Ελλειψη κακουρηγματος» όποτε όμως βραβεύτηκε ο Χένρυ Φοντα για το φιλμ «Χρυσή Λίμνη». Τέλος το 1982 ο Πάλ Νιούμαν ήταν υποψήφιος με την «Επιμηρορία», αλλά το βραβείο κατέκτησε ο Μπέν Κίνγκσλεϋ για το ρόλο του στα φιλμ «Γκόντι».

ΜΙΑ ΑΝΑΛΟΓΗ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ: ΝΤΕΜΠΟΡΑ ΚΕΡΡ

Ωστόσο, η περίπτωση του Πάλ Νιούμαν δεν είναι μοναδική. Τη ίδια περίπου που αναφέραμε παραπάνω, ισχύουν και για μία θαυμάσια ηθοποιό, την Ντέμπορα Κέρρ, που από το πρώτα μεταπολεμικά χρόνια κυνηγάει το Όσκαρ, αλλά δεν το κερδίζει. Και τα φιλμ που έπαιε δεν είναι ούτε λίγα, ούτε κακά. Το αντίθετο θα μπορούσε να πει κανείς.

Η Ντέμπορα Κέρρ ήταν υποψήφια για το Όσκαρ από τις πρώτες της κινηματογραφικές προσπάθειες. Συγκεκριμένα το 1949, με το έργο «Εξουδάρδε, γιε μου» ήταν υποψήφια για το βραβείο. Το κέρδισε εκείνη τη χρονιά η Ολβία Ντέ Χάβιλαντ με το φιλμ «Η κληρονόμος». Το 1953 η Ντέμπορα Κέρρ δημιούργησε έναν εντυπωσιακό ρόλο στα φιλμ «Από δω ως την αιωνιότητα» και διεκδίκησε πάλι το βραβείο. Αλλά αυτή τη φορά το κέρδισε η Ρντρεϋ Χέλμπερ με το φιλμ «Διακοπές στη Ρώμη».

Μετά τρία χρόνια, το 1956, η Ντέμπορα Κέρρ ήταν ακόμη μία φορά υποψήφια με το φιλμ «Ο βασιλιάς κι εγώ». Αλλά και τρίτη άποψη. Το βραβείο το πήρε η Ινγκριντ Μπέργκμαν για το φιλμ «Αναστασία». Τον επόμενο χρόνο πάλι υποψήφια η Ντέμπορα Κέρρ με το φιλμ «Ο ουρανός ξέρει κύριε Άλφον». Αλλά το βραβείο το πήρε η Τζζαν Γούντγουορντ με το φιλμ «Τα τρία πρόσωπα της Εύας».

Ακολουθήσαν άλλες δύο υποψηφιότητες. Η πρώτη το 1956 με το φιλμ «Χωριστά τραπεζία». Αλλά το Όσκαρ πήγε στην Σούζαν Χάιγουορντ για την ταινία «Θέλω να ζήσω». Η δεύτερη ήταν το 1960 με την ταινία «Ζόντνουνερ», αλλά νικήτρια αυτή τη φορά αποδείχθηκε η Λίζ Τσιλντορ με το φιλμ «Μπατερφλάϋ Β». Εκίποτε η Ντέμπορα Κέρρ δεν ήταν υποψήφια για το Όσκαρ. Αλλά και οι εμφαισεις της στην θόδνη λιγότευαν. Γιατί δεν πέτυχε ή όεια αυτή ηθοποιός να κερδίσει ένα Όσκαρ; Ερταίαν οι ρόλοι της; Ισως. Κάποτε ακούστηκε να λέει: «Η μοίρα μου το έχει να γίνουμαι πάντα κομπάρσα και ποτέ ύψη». Ισως. Πάντως, να σημειωθεί ότι η Ντέμπορα Κέρρ έχει τιμηθεί με βραβεία των κριτικών για τις ταινίες της.

Το ξένο ποίημα

Κάθριν Μάνφραηλτ
Ο ΚΟΛΠΟΣ

Κόλπος βαθιάς σιγής πιά μας χωρίζει.
Εγώ στην όχθη αυτή, εσύ σ' εκείνη.
Μά να σ' ακούωσ δεν μπορώ και σε ιδώ.
Μάκις, μάκις που έβρω εκεί πώς είσαι!
Μέ το παλιό σου, σιχνά, όνομα σε κρώζω
που άκουγες παιδί μικρό
και ενελελίμα πώς άκούω τη φωνή σου
μει σεπής κραυγής μου τήν ήχ.

Ω, πώς τόν κόλπο αυτό να διασχίσω.
Πότε με τις αισθήσεις, πότε και τα λόγια.
Κάποτε -πιστευα- πώς θα μπορούσε
δ κόλπος όπ' τ'ό δάκρυά μας να πλημμυρίσει,
και οι σπηλιές του όπ' τ'α μοιρολόγια.
Μά τώρα πιά, γελώντας, ζητώ να τόν συντρίψω.

(Μετ. Ρίτα Μπούμη Παπατά)

μοί μόνον νοσταλγοί τις προηγουμένες εικασίες, μίμηση, και άλλοι μοί άναμαρσούν τραυμαί- μόνι την παράδοση.

-Συνέζιζοντες, ο κ. Πέλασας μάς μιλά για την τρίτη κατηγορία ελληνικών τραγουδιών:

Ο Χατζηδόκης, ο Θεοδωράκης, εγώ, ο Σαρχάκος, ο Λοΐζος, ο Σπανός, ο Σαββόπουλος, ανεξάρτητα από που ξεκινάει ο καθένας, πού σύνομα βρίσκει τη φωνή του και δημιουργεί με σχολή. Κάθε φορά που δημιουργείται ένας πόλος έλλης, υπάρχουν

έχουν ακόμη έλλιδες, και, το χειρότερο όπ' όλα να έχει την ψευδαίσθηση και την σίση ότι έξεκολληθεί να συμβόλει στο έλληνικό τραγούδι, ενώ έχσο και την τελευταία του δικαιοσύνη, τη μεγάλη του όκροματικότητα. Σήμερα, ύστερα όπό το

την «Πουροβόλο» και την «Ιντερβίζιον».

Η δημιουργία

-Μιλώντας για τούς δημιουργούς ο Μίμης Πέλασας μάς έιπε τó έξης όσον άφορά στόν μουσικόν:

Ο Μίμης Πέλασας πάντοτε ακούρατος και πάντα δημιουργικός, όπως όπό τó προπολεμικά χρόνια, όπό τις πρώτες του εμφαισεις, νεαρός, όπως σε κάθε περίοδο της ζωής του. Εύχρημαστε επιτυχίες.

Θαυμάσιο παρόδειγμα για μίμηση
Κέντρο Μπάρμπικαν Λονδίνου
ένας πόλος ύψηλου πολιτισμού

Πλήθος εκδηλώσεων κάθε μέρα και κάθε ώρα

Σε άλλα μας σημειώματα έχουμε αναφερθεί σε διάφορα πολιτιστικά κέντρα της Ευρώπης και της Αμερικής, όπως στα κέντρα Κέννεντυ και Λίνκολν των Ηνωμένων Πολιτειών, του Πομπιντού και της Γκρενόμπλ στη Γαλλία με τις άνετες εγκαταστάσεις και, κυρίως, με την πλούσια δραστηριότητα. Η Βρετανία, το Λονδίνο έχει άποκτείσει κι αυτό το πολιτιστικό του κέντρο, σε άρκετα κεντρικό σημείο, που είναι άξιοζήλευτο για την ποσότητα, την ποιότητα και την ποικιλία των εκδηλώσεών του: πρόκειται για το «Κέντρο Μπάρμπικαν», που οί ίδιοι οι Άγγλοι τó χαρακτηρίζουν «δώρο τής πόλης στο έθνος».

Τό κέντρο αυτό άνηκε, χρησιμοποιείται και διευθύνεται όπό την «Εταιρεία της Πόλης του Λονδίνου» και έχει για διευθυντή τόν κ. Χένρυ Ρόνγκ. Φυσικά, διάφορες εταιρείες και όργανομια συνδράμουν οικονομικά τó «Κέντρο», είτε σε μόνιμη βάση, είτε κατά μήνα. Για τόν Οκτώβριο, για παράδειγμα, τόν ρόλο αυτό έχουν αναλάβει ή «ΣΞΛ» και ή εταιρία «Εντλες Χόλντινγκς Λίμπεντ».

Τά «Μπάρμπικαν» έχει άνετες εγκαταστάσεις και έτσι μπορεί να φιλοξενεί ταυτόχρονα δύο διαφορετικές θεατρικές παραστάσεις, μία συναυλία, μία έκθεση εικαστικών και, παράλληλα, συνέδρια και διασκέψεις, άλλα και κινηματογραφικές προσβολές. Δέν υπάρχει μέρα τού μήνα που να μην πραγματοποιούνται τέτοιου είδους εκδηλώσεις, σε διάφορα σημεία τού «Κέντρου», σε όλα τα είδη. Θα έπαιθε τόν δίσταστο άνογνώστη μία παρουσίαση τού προγράμματος τού Οκτωβρίου, τού μήνα που διατρέφουμε, Ιδού, λοιπόν, τι παρουσιάζει τó «Μπάρμπικαν» κατά τούς είς:

Θέατρο

Υπάρχουν δύο ξεχωριστές αίθουσες και δύο διαφορετικά

συγκροτήματα θεάτρου. Στό κεντρικό, ός τó ποίμε, αυτόν τόν μήνα παίζονται τά έργα τού Σαίξπηρ «Μέτρο για μέτρο» σε σκηνοθεσία Αντρίαν Νόμπλ, ή κομωδία τού Τζών Ντάρτον «Οί πύό εύτυχισμένοι μέρες τής

μονες» τού Τζών Χουάιτιγκ και τά έργα «Κόκκινο άστέρη» τού Τόδράς Γουόντ και «Ένας καινούργιος τρόπος ά σκηνοθεσία Αντρίαν Νόμπλ, ή κομωδία τού Τζών Ντάρτον «Οί πύό εύτυχισμένοι μέρες τής

Εται τó «Μπάρμπικαν», πα-

Η Ζοή Γουανερμeyer και ο Μάιλς Αντερον σε μία σκηνή από τόν «Δωδεκάτη νυχτα» τού Σαίξπηρ, που παίζεται αυτόν τόν μήνα τού «Μπάρμπικαν»

ζωής μας». κι ακόμη τά οαιτηρικά έργα «Δωδεκάτη νυχτα» με ρκηνοθεσία Τζών Καϊρντ και «Ερρίκος θας» με σκηνοθεσία Χάουαρντ Ντέηβις. Ας σημειωθεί ότι οί τρείς τελευταίες παραστάσεις είναι τού «Βασιλικού οαιτητρικού θιάσου». Τά έργα παίζονται ένα/άλλοσόμενα.

Στήν άλλη θεατρική αίθουσα πού λέγεται «Πι», θά λέγαμε «πηγάδι», παρουσιάζονται άλλα τέσσερα έργα, όπό τόν κλασικό «Βολπόνε» τού Μπέν Τζάνσον, σπούς «Δαι-

ρουσιάζει αυτόν τόν μήνα όκτώ θεατρικά έργα, παίζοντας κάθε μέρα έκτός από Κυριακής, με όκτώ παραστάσεις τής έβδομάδα, για κάθε έργο.

Μουσική

Στό «Μπάρμπικαν Χάωλ» έχει εγκατασταθεί ή συμφωνική όρχήστρα τού Λονδίνου (ήταν μέχρη τώρα άσπην, αν δέν κάνουμε λάθος) και δίνει τέσσερις ή πέντε συναυλιές τόν μήνα, όχι πάντα Κυριακή ή Δευτέρα. Αυτόν τόν μήνα τήν όρχήστρα θά διευθύνουν οί έλληνικοί Κλαού-

Μιά ποικιλία

Οί εκθέσεις που όργανώνονται στο «Κέντρο Μπάρμπικαν» έχουν και πρωτοτυπία και ποικιλία. Εται τόν μήνα αυτό μία έκθεση παρουσιάζει σχέδια αρχιτεκτόνων για τήν εξέλιξη τού Λονδίνου, σχέδια κτιρίων που είτε έγιναν, είτε όχι. Παράλληλα υπάρχουν πολλές εκθέσεις φωτογραφιών, γιά τήν πόλη, για τήν εξέλιξη τού ίδιου τού «Κέντρου Μπάρμπικαν», για τήν πολεοδομική ανάπτυξη γενικά.

Όστόσο ή αίθουσα των συναυλιών δέν μένει ποτέ κλειστή. Εται, πέρα από τήν συμφωνική όρχήστρα τού Λονδίνου, θά παίζουν οί αυτόν τήν αίθουσα, τόν Οκτώβριο, ή όρχήστρα Χαλλέ, ή συμφωνική όρχήστρα της Βιέννης με διευθυντή τόν Σαβδάτι, ή βασιλική φιλαρμονική όρχήστρα, ή άγγλική όρχήστρα όωματιού, ή άγγλική χορωδία μπαρόκ και άλλα συγκροτήματα. Παράλληλα όργανώνεται έκδηλώσεις άφιερωμένες στην όπερα, στόν Γίόχον Στράους, στούς άμερικανούς συνθέτες Τζίμπερτ και Σάλλιβα και πολλά άλλα. Κι όλ' αυτά μέσα σ' ένα μήνα. Χαρακτηριστικό τής έντονης δραστηριότητας είναι ότι τόν Οκτώβριο δέν υπάρχει ούτε μία μέρα που ή αίθουσα συναυλιών να μην έχει κάποια έκδηλώση. Είναι όντως έκπληκτικό.

Όστόσο ή αίθουσα των συναυλιών δέν μένει ποτέ κλειστή. Εται, πέρα από τήν συμφωνική όρχήστρα τού Λονδίνου, θά παίζουν οί αυτόν τήν αίθουσα, τόν Οκτώβριο, ή όρχήστρα Χαλλέ, ή συμφωνική όρχήστρα της Βιέννης με διευθυντή τόν Σαβδάτι, ή βασιλική φιλαρμονική όρχήστρα, ή άγγλική χορωδία μπαρόκ και άλλα συγκροτήματα. Παράλληλα όργανώνεται έκδηλώσεις άφιερωμένες στην όπερα, στόν Γίόχον Στράους, στούς άμερικανούς συνθέτες Τζίμπερτ και Σάλλιβα και πολλά άλλα. Κι όλ' αυτά μέσα σ' ένα μήνα. Χαρακτηριστικό τής έντονης δραστηριότητας είναι ότι τόν Οκτώβριο δέν υπάρχει ούτε μία μέρα που ή αίθουσα συναυλιών να μην έχει κάποια έκδηλώση. Είναι όντως έκπληκτικό.

Όμως δέν είναι μόνον αυτό που μπορεί να θρεί κανείς στο «Μπάρμπικαν». Υπάρουν εστιατόρια, μπαρ, καφεεία και χαλαροπαστεία, όπως άλλωστε στα πύό θέατρα άλλά ή άγγλικά θέατρα και πολιτιστικά κέντρα (μουσειά κλπ.). Τό κέντρο διαθέτει επίσης τεράστιες αίθουσες για συνέδρια, που μπορούν να χωρέσουν μέχρι 2.000 άτομα.

Ακόμη στο κέντρο θά βρει κανείς μία πλούσια βιβλιοθήκη, κασσημάτια δίσκων και οουβέρες, που κάνει περισσότερες από μία προσβολές και παρουσιάζει είτε καινούργια έργα, είτε κλασικές σειρές.

Αυτόν τόν μήνα, για παράδειγμα, θά προβληθούν ή καινούργια ταινία τού «Μπάρνστου» με τόν Γκιμπσον και τόν Χόπκινς, τó φιλμ τού Ταβερνιέ «Κυριακή στην έδοχη», ή έπίσης γαλλική ταινία «Η έπιστροφή τού Μαρτέν Γκέρ» με τόν Ζεράρ Ντεπαρντέ στόν βασικό ρόλο, κι ακόμη σειρές ατραπλιανών φιλμ, ιοντέρου κινηματογράφου και μορφωτικές ταινίες.

Καθημερινά λειτουργεί και ό κινηματογράφος τού «Κέντρου Μπάρμπικαν», που κάνει περισσότερες από μία προσβολές και παρουσιάζει είτε καινούργια έργα, είτε κλασικές σειρές.

Αυτόν τόν μήνα, για παράδειγμα, θά προβληθούν ή καινούργια ταινία τού «Μπάρνστου» με τόν Γκιμπσον και τόν Χόπκινς, τó φιλμ τού Ταβερνιέ «Κυριακή στην έδοχη», ή έπίσης γαλλική ταινία «Η έπιστροφή τού Μαρτέν Γκέρ» με τόν Ζεράρ Ντεπαρντέ στόν βασικό ρόλο, κι ακόμη σειρές ατραπλιανών φιλμ, ιοντέρου κινηματογράφου και μορφωτικές ταινίες.

μπαλάνες με άπροσδοκτό τέλος. (Εκδόσεις «Θεμέλιο»)

Ναταλία Γκινζμποργκ,
«Ο δρόμος πού πάει στην πόλη»

Πρόκειται για τó πρώτο μυθιστόρημα της Γκινζμποργκ και έχει γραφεί τó 1942, τότε που ή συγγραφέας έβριμε με τόν εξόριστο σούδνο της στην νότια Ιταλία. Στο βιβλίο της περιγράφει αυτόν τόν φτωχό κόσμο με τά μικρά και τó μεγάλο προβλήματα τού, όπως τά υφίστανται τó νέα παιδιά που μεγαλώνουν στην μιζέρια. Τά κακά είναι πώς όταν πραγματοποιείται ένα όνειρό τού, συνειδητοποιούν ότι υπάρχουν πάρα πολλά άλλα και έτσι ή δυστυχία συνεχίζεται. Τό βιβλίο (πού τó έχει μεταφράσει ή Άμυ Ράικου - Σταύρου) είναι γραμμένο με χαμηλούς τόνους, τρυφερότητα και μελαγχολία και κερδίζει τόν άναγνώστη. (Εκδόσεις Κριτανιώτη).

Β.Σ. Νάτσιου,
«Οί άνάστες»

Η ιστορία τού μυθιστορηματος αυτού έστιλιγεται σ' ένα νησί της Καραϊβικής, μετά τήν άνακρήση της ανεξαρτησίας του. Όμως ή άποικιακή έκμεταλλευση, ή φτώχεια, ή εξαθλίωση, οί λοιπές έξενώσεις δέν λείπουν. Ο συγγραφέας τού βιβλίου όνκει σε ινδική οικογένεια και έζησε στις Αντίλες. Εται μοιάζει να διηγείται μία ιστορία που τήν έζησε ή πού τήν έβρει πολύ καλά, πράγμα που άποτελεί μεγάλο πρσόν τού βιβλίου. Η κριτική έπαινεσε άνεπιφύλακτα τó βιβλίο τού Νάτσιου, τζίζοντας ότι κρατεί οδίστιμότη τó ένδιαφέρον. Η μετάφραση είναι της Κικής Χριστοδοπούλου. (Εκδόσεις «Γλόρος»)

Μηρέτων - Ελύτου,
«Άμωμος σύλληψις»

Πρόκειται για μία καταπληκτική σειρά όπό πικά ποιήματα που θεωρούνται πολύ άντερα από τά ποιήματα που έγραψε ο καθένας από τούς δύο διάσημους σουραλλιστές ποιητές. Η συνεργασία καταλήγει σε ένα όποτέλεσμα που ξεπερνάει τις έπι μέρες έπιδόσεις τους. Και κάποιος είτε θά έρτανε μόνο αυτό τó σουραλλιστικό κείμενο για τó ύπομιασει ό άναγνώστης τó μεγάλο της ποιησης τού αιώνα μας. Η μετάφραση είναι τού Στέφανου Κουμουόδου (Εκδόσεις «Ύψιλον»)

Υβ Ναβάρ, «Τά λουκουμιά»

Γεννημένος στη Γαλλία τó 1940, ο Ναβάρ έχει μία πλούσια συγγραφική καριέρα. Στο βιβλίο του «Τά λουκουμιά» υπάρχουν πολλά στοιχεία όστυνομικού μυθιστορηματος. Ηρώες τού είναι ο Ράσκυ και ή Λούου, που έχουν μυστηριώδες συναντήσι στη Νέα Υόρκη, αλλά και παράλληλα, μίρες. Ένας νεαρός, Γάλλος δημοσιογράφος, ο Λούκ, θά σπάσει αυτή τήν παραλληλία, αλλά άργότερα θά σπάσει και ό ίδιος, γιατί αυτό τó βιβλίο χιτίζει, θαυμάσια, μία μικρή θανάτου, στην Νέα Υόρκη τού 1972. Τελικά μοιρούμε να ποίμε ότι τó τρία πρόσωπα ζών ένα κοινό όνειρο: να γράφουν, να παραδούθουν, για να έλευθερωθούν, να διασώσουν ή να εξοριστούν για να σώσουν και να σωθούν. Η όργη και ή άμεσότητα στην έκφραση ύποχωρού διαρκώς μπροστά στην άσπρη γιά τή ζωή. Τό βιβλίο έχει μεταφραστεί όπό τόν Φίλιπμο Δραγούμη (έκδόσεις «Νέα σύντορα»)